

РЕШЕНИЕ

№ 481

гр. София, 29.01.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 16.12.2013 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **2335** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на [фирма],[ЕИК] от [населено място], област П., Индустриална зона, чрез пълномощника адв. А. Ц., САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 5 срещу решение №ПИ-11/31.01.2013г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение жалба та на дружеството срещу отказ на главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С., дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители” (СДО) с изх.№0191/2012/000105 от 07.01.2013г. в частта му по искане на дружеството с изх. № Р 302-473 от 19.12.2012г. за отписване по давност на публично задължение – вноски за обществено осигуряване, установени с Разпореждане № 528 от 06.09.2001г. в размер на 86 891, 52 лева, ведно с начислената лихва върху горното задължение. Становища на страните:

В жалбата, съдебно заседание и писмени бележки от жалбоподателя [фирма], наричано по нататък накратко Б. се излагат подробни съображения, че публичните задължения, установени с посоченото разпореждане, които са в размера 86 891, 52 лв. не е доказано да са обединени и разсрочен със съответните решения на МС; счита, че разсрочването на публичните задължения е влязло в сила с влизането в сила на второто решение на МС № 911/29.12.2006г., не по-рано от 13.01.2007г., когато е изтекъл срокът за обжалването му; поради извършено на 27.02.2009г. частично плащане на вноската за м.януари 2009г., действието на решенията на МС е прекратено към 01.06.2009г., към която дата не са били погасени две поредни месечни вноски за задължения към НОИ; оспорва изводите на директора на ТД на НАП-С. по отношение

на института на новацията, като счита, че същата е неприложима за публичните вземания, конкретно в случаите на обединяване и разсрочване на публични задължения, като се позовава и на практика на органа по приходите, при която въпреки че съответните задължения по друг РА да са обединени с решение на МС, същите не са новирани, за тях не тече нова давност, а следва да бъдат отписани поради погасяването им по давност, която тече отпреди обединяването им. В обобщение, счита че по делото безспорно е установено, че задълженията в размер на 86 891, 52 лв. по Разпореждане № 528 от 06.09.2001г., в случай, че съдът приеме, че са включени в предмета на Решенията на МС, което счита че не е установено по делото Претендира разноски по делото за държавна такса и депозити за вещо лице -350 лв. Ответникът - директора на ТД на НАП С. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Факти по делото:

Жалбоподателят е подал искане вх.№ на ТД на НАП-С. 2553-00-3468/27.12.2012г. да бъдат отписани поради изтекла погасителна давност публични задължения на дружеството, представляващи вноски за държавно обществено осигуряване (ДОО) 86 891, 52 лв. и лихвите.

Вноските за ДОО са установени с разпореждане № 528/06.09.2001г. на Районно управление Социално осигуряване – П. въз основа на ревизорен акт за начет със същия номер.

По искане от Б., с Решение № 616/26.07.2004г. М. съвет на РБ, на основание чл. 152, ал. 2 Д. (отм.) е обединил и разсрочил публичните задължения на дружеството. Това решение видно от писмо № 01.03-65/23.05.2013г. на директора на Дирекция „Правителствена канцелария” при М. било оспорено от „Б.” пред ВАС, в частта по: т. 3, б. „а” и б. „б” (относно условията на разсрочването - лихвите върху главницата на задълженията към НОИ) и в частта за погасителния план. В останалата част (обединяването и намаляването), като необжалвано е влязло в сила на 23.08.2004 г.

С решение № 4193/19.04.2006г. на Върховния административен съд е отменено решението на МС в оспорените части и преписката е върната за ново произнасяне. С Р. № 911/29.12.2006г. е изменено Решение № 616/26.07.2004г., в частите по т. 3, б. „а”, б. „б” - за лихвите, както и погасителния план.

Съгласно т. 3, б. „г” от Р. № 616/26.07.2004 г., при неизпълнение на две месечни вноски по погасителния план, дължимите суми стават незабавно изискуеми, заедно със законната лихва от датата на даденото разрешение за разсрочване.

След разсрочването на задължението, съгласно погасителен план към Р. № 911/29.12.2006г. дружеството е започнало да го погасява редовно, до м. 04.2009г. След това е изпаднало в забава, като месечната вноска за м.април 2009 г. е била заплатена на части, от м. юни, до м. октомври, 2009 г., а вноските за месеците май, юни, юли, август, септември, октомври, ноември 2009 г. и м. януари, 2010 г. не са платени.

Оспорва се от жалбоподателя, че публичните задължения, установени с Разпореждане № 528/06.09.2001г., са включени в публичните задължения, обединени и разсрочени с посоченото Решение № 616/26.07.2004г. на МС. По този въпрос по делото се събраха доказателства --- преписката по издаване на решение № 616/26.07.2004г. и заключения по ССЕ. Съдът след анализ на доказателствата намира, че и процесното публично вземане е включено в посочените в решението на МС задължения главница и лихви общо 12 193 530 лв., сред които данъчни задължения и задължения към НОИ. С

посоченото решение е приложена разпоредбата на чл.152, ал.1 от ДОПК (отм.), която предвижда обединяването на всички публични задължения на длъжника. Поради това задължението и по разпореждане № 528/06.09.2001г. би следвало да е включено в решението на МС за обединяване и разсрочване на публичните задължения.

На 20.01.2010 г. от „Б. ТМ – Р.” ПАД (по нататък само Б.) е подадено до министъра на финансите ново искане за обединяване и разсрочване на публични задължения към Държавата, в размер на 10 959 399 лева, в т.ч. – остатъкът по главницата – 7 464 335 лева, предмет на Решение на МС № 911/29.12.2006 г. С писмо изх. № 26-00-204/04.02.2010 г. министъра на финансите е постановил отказ, който е оспорен пред ВАС и с Решение № 10146 / 11. 07. 2012 г. по адм. д. № 4232 / 2011 г., е отхвърлено оспорването. Решението е оставено в сила с решение № 13896 / 06. 11. 2012 г. по адм. д. № 10590 / 2012 г. по описа на ВАС – петчленен състав.

На 22.03.2010 г. публичен изпълнител е уведомил дружеството за започване на процедура, за отнемане на разрешението за разсрочване (Р. № 911/29.12.2006 г.), поради непогасяване на две поредни вноски в пълния им размер, които са станали изискуеми, заедно със законните лихви от датата на решението.

През 2010 г., за принудително събиране на други публични задължения на дружеството, е било образувано изп. дело № 279/2010 г. по описа на ТД „ГДО” – НАП, което впоследствие е изпратено на ТД „СДО”, и е образувано под нов номер - № 0191/2012г., като в делото са включени и задълженията, предмет на двете, цитирани по – горе решения на МС. Така, на практика всички публични задължения на Б. са обединени в изп. дело № 0191/2012 г. по описа на ТД „СДО”.

С Разпореждане за присъединяване изх. № 0191-000090/28.06.2012 г. публичен изпълнител при ТД „СДО” е допуснал присъединяване в производството по изп. дело № 191/2012 г. на всички, незаплатени към онзи момент задължения, предмет на решенията на МС за разсрочване и обединяване, в това число и главница 86 386, 04 лв., лихва 108 810, 95 лв.

Както се посочи по-горе с молба вх.№ на ТД на НАП-С. 2553-00-3468/27.12.2012г. Б. е поискало, поради изтекла погасителна давност да бъдат отписани публичните задължения по разпореждане № 528/06.09.2001г. ДОО 86 891, 52 лв. и лихвите. Освен това искане, дружеството е подало и други искания, за отписване на други публични задължения включени в обединените задължения с Р..

Всички искания, включително процесното са разгледани от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., Дирекция „СДО”, който с Протокол, изх. № 0191/2012/000105/07.01.2013г. ги приел за неоснователни и не следва да бъдат уважавани. Мотивите са посочване на разпоредбите на чл.171, ал.1 и ал.2 от ДОПК и че в случая не е приложима абсолютната 10 годишна давност, понеже задълженията по изпълнителните титули, за които се иска прекратяване поради изтекъл давностен срок са разсрочени.

Срещу отказа на публичния изпълнител от Б. до директора на ТД на НАП-С. са подадени жалби с общо придружително писмо вх. № 2553-00-102/18.01.2013 г.

С Решение № ПИ-11/31.01.2013 г. на директора на ТД на НАП - С. е оставена без уважение жалбите като неоснователни. Решаващото съображение е, че с направеното разсрочване на публичните задължения на дружеството е налице особен случай на новация по смисъла на чл.107 от ЗЗД. От датата на възникване на новото вземане, е започнала да тече нова погасителна давност, спрямо която са приложими отменения Д. впоследствие ДОПК, така че с решенията за разсрочване давността на два пъти е

спирана и съгласно чл.141, ал.1, т.3 от Д. (отм.) и чл.172, ал.1, т.3 от ДОПК е неприложим института на „абсолютната давност“ спрямо обединените и разсрочени задължения. .

Решението е връчено на 05. 02. 2013 г.

С жалба вх. № 4202/14.02.2013 г. по описа на АССГ, е оспорено решението на директора на ТД на НАП С. пред съда в частта, касаеща отказа да бъде отписано поради изтекла давност публично задължение – вноски за ДОО, установени с разпореждане № 528/06.09.2001г. в размер на 86 891, 52 лв. и лихвите.

По отделните искания за отписване на задължения са образувани отделни съдебни производства, сред които и настоящото.

В хода на съдебното производство са събрани доказателства – писмени и заключения по ССЕ, които съдът обсъжда по нататък.

Правни изводи на съда

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Оспореното решение е издадено от компетентния орган по чл. 266, ал. 1 от ДОПК, в случая – директора на ТД на НАП - С..

Не се констатираха нарушения, свързани с неспазване на установената форма или съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Що се отнася до спазването на материалноправните разпоредби съдът счита, че отказът за отписване на конкретните публични задължения заради възражение за давност и потвърждаването му при административното обжалване са постановени при несъобразяване с материалния закон.

Тъй като наведените от страните спорни положения са решаващи за изводите по приложението на материалния закон съдът се произнася както следва:

Както вече се посочи по фактите процесните задължения по разпореждане № 528/06.09.2001г. следва да се приемат за включени в обединените задължения на дружеството с Р. № 616/26.07.2004г. По делото е налице справка за разсрочените задължения на Б. към НОИ по Р. № 616, в която справка изрично е включено задължението за ДОО по Разпореждане № 528/06. 09. 2001г. Видно и от писмо вх. № 30-01-85 /02 от 12.07.2006 г. на Агенцията за държавни вземания дружеството изрично сочи, че в обединеното вземане, извършено с Р. № 616/26.07.2004г. са включени всички публични вземания на дружеството – главници и лихви до 01. 03. 2003 г. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 152, ал. 1 от Д. (отм.), предвиждаща че при обединяването се включват всички публични задължения на длъжника.

По делото е и изслушано и прието основно и допълнително заключение на съдебно – счетоводна експертиза, неоспорени от страните, съгласно основното от които: 1.Публичните задължения -вноски ДОО, установени с Разпореждане 528/06.09.2001г. са включени в публичните задължения, които са обединени и разсрочени с решение № 616/26.07.2004г.. Задължението за вноски за обществено осигуряване в размер на 80 835, 58 лв. е включено в публичните задължения предмет на обединяване и разсрочване с решение № 616/26.07.2004г. и в публичните задължения предмет на обединяване и разсрочване с решение № 911/29.11.2006г. 2. В таблица на л.550 вещото лице е посочило плащанията по погасителния план към решение № 911/29.11.2006г. през 2009г. Няма информация в дружеството за извършени плащания

конкретно във връзка с разпореждане № 528/06.09.2001г. 4. на л.551 и в приложения № 1-3 вещото лице е посочило еразмерът на законната лихва върху неизплатените задължения по Разпореждане № 528/06.09.2001г. В допълнителното заключение вещото лице дава изчисление на общия размер на задълженията на жалбоподателя по разпорежданията на РУ СО-П., описани в съответните служебни бележки на ТД на НАП-П., като вещото лице констатира разлика от 98 779, 84 лв. между разпорежданията, представени от Б. разпорежданията, представени от ТД на НАП. Лихвите върху неизплатената част от задълженията по РА № 528/06.09.2001г. (вещото лице уточнява, че това са лихви до искането за обединяване) към 28.06.2012г. не са включени в задълженията, разсрочени с Р. № 616/26.07.2004г. и Р. № 911/29.12.2006г. Първият съществен въпрос относно давността на процесните публични вземания е кога е започнала да тече?

Задълженията, чието отписване е поискано от жалбоподателя и отказано от ответника, предмет на настоящото дело, касаят невнесени осигурителни вноски за ДОО по конкретен акт. Същите са установени с ревизионен акт за начет №528/06.09.2001г., въз основа на който е издадено разпореждане № 528/06.09.2001г. на орган при Районно управление „Социално осигуряване” [населено място] за събирането им. Р. акт за начет не е приложен по делото, нито в разпореждането е посочено за кой период са невнесените осигурителни вноски, но предвид определената лихва за забава от 24.08.2001г. и срокът за внасянето им съгласно тогава действащата редакция на чл.7, ал.1 от КСО то съдът приема, че са за периода месец 08.2001г.

Според чл. 115, ал.1 от КСО, в ред. ДВ доп. - ДВ, бр. 1 от 2002 г., в сила от 01.01.2002г. вземанията на НОИ за невнесени осигурителни вноски се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, като в тази редакция нормата не уточнява началото му. На основание чл. 46, ал.2 от ЗНА тази празнина в правната уредба следва да бъде преодоляна като се приложи общият начален момент, от който тече давността за всички публични задължения – тогава е в сила разпоредбата на чл.140, ал.1 от Д. (отм.), която определя началният момент на петгодишния давностен срока за погасяване на публичните вземания–1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В конкретния случай падежът на задълженията за осигурителни вноски за ДОО е през 2001г, м.08, предвид начисляването на лихва от 24.08.2001г., поради което давностният срок за погасяването им тече от 01.01.2002г. и би изтекъл на 31.12.2006г., ако не е прекъсван или спиран. Тук идва следващия съществен въпрос за изтичането на погасителната давност:

Започналата да тече от 01.01.2002г. погасителна давност за задължението за невнесени осигурителни вноски за ДОО по разпореждане № 528/06.09.2001г. прекъсвана ли е, спирана ли е?

Като обстоятелства, относими към теченето на погасителната давност за процесните публични вземания, от ответника са наведени следните обстоятелства – разсрочването им, обезпечаването им, предприемане на принудително изпълнение.

По първото наведено обстоятелство от ответника – разсрочването на вземанията с решения на МС съдът намира следното:

В конкретния случай разсрочването на публичните задължения, между които и процесните, има действие от момента, в който влиза в сила второто решение - Р. № 911/ 29.12.2006г., доколкото т.3, б. „а“ и „б“ от Р. № 616/2004г., касаещи условията на

разсрочването, както и погасителния план към него, са били оспорени пред ВАС и съответно не е било влязло в сила решение на МС за разсрочване с условията му относими към задълженията към НОИ, нито е влязъл в сила погасителен план, по който да се изпълняват разсрочено задълженията на дружеството, а видно и от съдържанието на самото решение не е допуснато неговото предварително изпълнение. Обжалването на решението на МС като административен акт спира изпълнението му съгласно чл.37, ал.3 от З. (отм.). В оспорената му част Р. № 616/2004г. е и отменено с решение на петчленен състав на ВАС № 4193/19.04.2006г. и вместо него издадено Р. № 911/29.12.2006г. През периода от първото решение до влизане в сила на второто публичните задължения на жалбоподателя са били само обединени и намалени по силата на неоспорените т.1 и т.2 от Р. № 616/2004г., но не и разсрочени при оспорените условия. Включително и в доклада от министъра на финансите изх.№ 03-00-1204/22.12.2006г. до МС относно проекта на решение за изменение на Р. 616 е посочено „към настоящия момент е в сила онази част от Р. 616/2004г., която установява вида и основанията на публичните задължения, които обединяват размера на общото публично задължение и размера, с който то се намалява.“

По делото няма конкретни данни кога е влязло в сила Р. № 911/29.12.2004г. Жалбоподателят не твърди нито обжалване, нито по-късна дата на влизане в сила (с оглед по-късно узнаване от деня на издаването му), затова и за дата на влизане в сила на това решение следва да се приеме най-ранната възможна такава 13.01.2007г., което е изтичане на 14 дневен срок от приемането му на 29.12.2006г.

С влизане в сила на 13.01.2007г. на Р. № 911/29.12.2004г., с което са разсрочени публичните задължения на жалбоподателя, е спряла да тече погасителната давност за тях. Разрешението за разсрочване на публични задължения има такъв ефект съгласно нормативната уредба по отношение на публичните вземания – чл.116, ал.8 от КСО (редакцията към 2007г., сега ал.9), чл.141, ал.1, т.3 от Д. и сега чл.172, ал.1, т.3 от ДОПК.

До този момент, от който е породен ефектът на спиране на давността за разсрочените задължения, за процесните задължения вече са били изтекли 5 години и 12 дни от началото на давностния срок, започнал за тях на 01.01.2002г. Тоест за тази част от обединените и намалени публични задължения на жалбоподателя, още преди разсрочването на 13.01.2007г. да прояви действието си на спиране давността е изтекъл предвиденият 5 годишен срок на погасителна давност, но само доколкото не са налице други обстоятелства за спирането и/или прекъсването му, което съдът обсъжда по нататък в решението.

Тук е мястото да се обсъди становището на ответника, че с двете Р. за обединяване, намаляване и разсрочване на публичните задължения на жалбоподателя е налице особен случай на новация по смисъла на чл.107 от ЗЗД, при което старите вземания са се погасили и е възникнало едно ново вземане. Съдът не възприема това становище за съобразено с приложимия материален закон, в това число и предвид ефекта на разсрочването на публични задължения към течене на давността им. Първо, разсрочването както се посочи е предвидено в нормативната уредба като основание, което спира давността за срока на разсрочването, така че не може едновременно да спре давността и да я прекъсне, при което да започне нова давност, която пък да спре за срока за разсрочване. Разсрочването има отношение към

изпълнението на задължението, а не към неговото възникване и съдържание. Второ, не е налице новация по смисъла на чл.107 от ЗЗД и защото не се установяват по делото предпоставките за подновяване на дълг – погасяването на старото задължение на жалбоподателя, което се погасява и възникването на ново задължение на мястото на старото. Старите публични задължения на дружеството жалбоподател продължават да съществуват без промяна в предмета на задълженията (всяко от тях е на съответното основание – разпореждане, акт, декларация), но обединени за разсрочено изпълнение. По скоро резонен е въпросът дали предхождащото разсрочването обединяване на публичните задължения и тяхното намаляване, което е станало с първото Р., не представлява новация. Отрицателен отговор на този въпрос, а именно че обединяването на публични задължения не води до новиране на всяко едно от тях, се извежда и от мотивите на решение № 4193 от 19.04.2006г. на ВАС на РБ по адм.дело № 449/2006г. по повод обжалване на Р. 616/26.07.2004г., че след като е осъществено обединяването на публичните вземания по реда на чл.152, ал.1 от Д. (отм.) очевидно става въпрос за еднакво третиране на отделни публични задължения, без да се загубва или подценява тяхната характеристика. Както се приема в теорията и практиката на съдилищата относно новацията, само по себе си реструктурирането на едно парично задължение, включително разсрочването му, изменението на сроковете му, не е подновяване по смисъла на чл.107 от ЗЗД щом няма нов елемент в дълговото отношение, при обективната новация в предмета на задължението (в този смисъл е цитираното от жалбоподателя решение № 138/22.08.2013г. на ВКС, Търговска колегия, Второ отделение по т.дело № 27/2012г.)

По другите наведени от ответника обстоятелства, относими към теченето на давността – обезпечителните мерки или принудително изпълнение, съдът приема следното:.

В нормативната уредба за периода от началото на давностния срок за процесните ДОО – 01.01.2002г. до 01.01.2009г. налагането на обезпечителни мерки е предвидено като обстоятелство, което прекъсва давността – чл.115, ал.2, т.2 от КСО (отм.ДВ бр.109 от 2008г.). Налагането на обезпечителни мерки спира давността съгласно чл.141, ал.2, т.3 от Д. (отм., в сила до 31.12.2005г.), докато съгласно чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК в сила от 01.01.2006г. вече е предвидено като обстоятелство, което спира давността.

По отношение на принудителното изпълнение, предприемането му е предвидено като обстоятелство, което прекъсва давността – за невнесените осигурителни вноски - чл.115, ал.2, т.3 от КСО, докато за данъчните задължения по чл.141 от Д. (отм.) първоначално е обстоятелство, което прекъсва давността (ал.2, т.3 - ред.ДВ бр.103 от 1999г.), впоследствие с изменението обн.ДВ бр.45/2002г. е обстоятелство, което спира давността – ал.1, т.7 на разпоредбата. По действащия от 01.01.2006г. ДОПК, чл.171, ал.2 от ДОПК е предвидено, че с предприемането на действия по принудително изпълнение давността се прекъсва давността. Съдът намира, че до влизането в сила на ДОПК на 01.01.2006г. за невнесените осигурителни вноски са приложими разпоредбите за давността в КСО, а след това ДОПК, който вече обхваща и осигурителните вноски (отпадат в текста на чл.115, ал.1 от КСО с

изм.в ДВ бр.105 от 29.12.2005г.). Тоест по отношение на погасителната давност за невнесените осигурителни вноски наложените за тях обезпечителни мерки и действията по принудителното им изпълнение я прекъсват.

По делото не се установи в рамките на периода на течение на давността - 01.01.2002г.-31.12.2006г. за обезпечаване на процесните задължения - ДОО по разпореждане и ревизионен акт за начет №528/06.09.2001г. да са наложени обезпечителни мерки, да са предприети действия по принудително изпълнение, които да прекъснат теклата давност.

Представеното постановление за налагане на обезпечителни мерки 70-02-2908/14.06.2001г. чрез възбрана върху недвижим имот, вписана на 15.06.2001г., касае налагане на обезпечителни мерки по време (15.06.2001г.) преди установяване на процесното вземане (06.09.2001г.), а доколкото се касае за вноски за ДОО с падеж м.08.2001г. това обезпечение предхожда не само установяването, но и възникването на задълженията, и няма как да ги обезпечи без нарочен акт за присъединяване или изменение на постановлението, какъвто не се представя по делото от ответника. Освен това тази обезпечителна мярка се сочи по изп.дело № 1095/2001г. и искане за разсрочване на данъчни задължения от 05.06.2001г., към които не се установява да отнася и процесното задължение. И не на последно място, дори и да се приеме, че тези обезпечителни мерки от 15.06.2001г. обхващат и вноските за ДОО по разпореждане № 528/06.09.2001г., прекъсват давността (ако такава тече) и започва нова давност, в случая през 2001г. давността за процесните вземания не е започнала да тече още и няма как да е прекъсната. Извън обсъденото постановление не се представят доказателства аз обезпечителни мерки, наложени в периода на давността 01.01.2002г.-31.12.2006г.

За същия период не се установяват и предприети действия по принудително изпълнение за събиране на процесното вземане. Не се установява то да е включено в изп.дело № 1095/2001г., нито в изп.дело № 418/2001г. (не е сред изброяването в докладната записка на гл.публичен изпълнител в РД - С. на АДВ изх.№ 0418/2001/165963/12.01.2006г.).

Включително и в становище на гл.публичен изпълнител при ТД на НАП-С. от 21.01.2013г. по повод жалбите на дружеството срещу отказа за отписване не се установява обезпечителна мярка или действие по принудително изпълнение в периода 01.01.2002г.-31.12.2006г., различно от обсъдените по-горе и касаещи именно процесните публични вземания по разпореждане № 528/06.09.2006г. Няма данни за други обезпечителни мерки и действия по принудително изпълнение в приложената по делото административна преписка и доказателства, представени от страните.

Поради това съдът приема, че за публичните вземания по посоченото разпореждане, в рамките на периода 01.01.2002г.-31.12.2006г. не се доказаха нито наложени обезпечителни мерки, нито предприети действия по принудително изпълнение, съответно не се установиха наведжаните обстоятелства за спиране, прекъсване на теклатата за този период погасителна давност.

И тъй като при проверката си съдът установи, че погасителната давност за

претендираните за отписване задължения на жалбоподателя е изтекла на 31.12.2006г., то не следва да се обсъжда въпросът кога е преустановило действието си на спиране разрешението за разсрочване. Това спиране и периодът му е без значение за изтеклия преди настъпването му давностен срок за принудително събиране на процесните публични вземания.

Според чл.173 от ДОПК, приложим към момента на подаване на искането на жалбоподателя, вземанията се отписват, когато са погасени по давност. В случая е направено искане за това от жалбоподателя до органа по приходите. Като е отказал отписването на погасените по давност публични вземания за ДОО, установени с РА за начет № 528/06.09.2001г. и разпореждане със същия номер, ведно с начислените върху задължението лихви, публичният изпълнител при ТД на НАП-С., съответно директорът на ТД на НАП-С. като е отхвърлил жалбата срещу този отказ като неоснователна, са постановили незаконосъобразни актове, които следва да бъдат отменени.

При тези си изводи съдът приема, че оспореното решение на директора на ТД на НАП-С. следва да се отмени в частта му, касаеща отказа на главния публичен изпълнител, обективиран в Протокол изх. № 0191/2012/000105/ 07.01.2013г. по искане на жалбоподателя вх. № 255300 3468/27.12.2012г. по описа на ТД на НАП - С., Дирекция „СДО“. Предвид приложение на чл.160, ал.3 от ДОПК поради естеството на дължимия акт, преписката следва да се изпрати на компетентния публичен изпълнител за издаване на съответния акт по искането на жалбоподателя за отписване, при съобразяване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в решението.

При този изход на спора и заявената от жалбоподателя претенция за разноски, но бе адвокатско възнаграждение, следва да му се присъдят такива в размер на 350 лв.- 50 лв. държавна такса и 300 лв. за депозити за основното и допълнително заключение на вещото лице.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-11/31.01.2013г. на директора на ТД на НАП - С. в частта му, с която е оставена без уважение като неоснователна жалбата на [фирма] срещу отказ на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., Дирекция „СДО“ с Протокол изх. № 0191/2012/000105/ 07.01.2013г. за отписване по давност на публично задължение – вноски за ДОО ведно с начислените лихви по РА № 528/06.09.2001г.

ИЗПРАЩА преписката на публичен изпълнител при ТД на НАП - С. за произнасяне по искането на [фирма] вх.№ 2553 00 3468/27.12.2012г. по описа на ТД на НАП-С., Дирекция „СДО“ съобразно задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в решението.

ОСЪЖДА ТД на НАП - С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] 350 лв. (триста и петдесет лева) разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл.268, ал.2 от ДОПК.

СЪДИЯ:

(Боряна

Бороджиева)